

[Dorte Bennedsen]

skrift, er der rent faktisk en kort artikel om Nordsøkonferencerne, og i artiklen beskrives konferencernes uformelle karakter, dette, at de ikke er baserede på internationale konventioner, men derimod munder ud i det, man kalder fælleserklæringer. Om disse fælleserklæringer hedder det, at de ikke er juridisk bindende, men kan betegnes som politisk bindende hensigtserklæringer. Og der nævnes i øvrigt også i artiklen, som ministeren også var inde på, at konferencerne lægger stor vægt på at følge de tidligere erklæringer op, hvordan det er gået med gennemførelsen af dem.

Og når jeg tager udgangspunkt i disse bemærkninger, hænger det sammen med, at Socialdemokratiet finder det godt og vigtigt, at parterne i Nordsøkonferencen ikke blot kan nøjes med at vedtage en fælleserklæring, men at de faktisk også efter nogle år bliver stillet til regnskab for, hvad de hver især har gjort for at føre erklæringen ud i livet. Men netop på den baggrund er det også dybt utilfredsstillende, at både udkastet til den nye fælleserklæring og opfølgingsrapporten er omgivet med så megen fortrolighed, at de end ikke er tilgængelige for de parlamentarikere, som i sidste instans skal danne den politiske baggrund for de forsamlede miljøministre.

Personlig fik jeg disse to udkast lagt på mit skrivebord tirsdag aften. Jeg kvitterer selvfølgelig for, at jeg har fået dem, men deres omfang taget i betragtning er det næsten det samme som ikke at få dem, for det er ikke et materiale, man kan forholde sig til i løbet af et døgn. Men jeg vil godt føje til, at jeg er klar over, at det næppe er den danske miljøminister, der skaber problemerne. Tværtimod har hun, i hvert fald mig bekendt, arbejdet for større offentlighed på dette område, men indtil nu jo uden ret meget held.

Jeg skal derfor opfordre ministeren til på den kommende konference igen at rejse offentlighedsspørgsmålet, bl.a. på baggrund af slutdokumentet fra Nordisk Råds Havmiljøkonference, som jo netop taler om langt større offentlig indsigt og rent faktisk også er vedtaget af en række af Nordsøkonferencens deltagerlande.

Men selv om vi altså ikke har haft opfølgingsrapporten til vores rådighed, griber man jo næppe meget galt ved at sige, at ingen af deltagerlandene til fulde har levet op til 1987-konferencens målsætninger. Det grelleste eksem-

pel herpå var det, som hr. Gade har været inde på, og som jeg er overbevist om at stort set alle ordførere vil komme ind på, nemlig Englands fortsatte dumpninger af industriaffald.

På baggrund af, at det møde, der blev afholdt tidligere på måneden – så vidt jeg husker, var det i London – ikke gav nogen afgørende indrømmelser fra engelsk side, går vi ud fra, at ministeren tager sagen op på konferencen og kræver, at England nu stopper den form for dumpning, sådan som det gav tilsagn om i 1987. Jeg vil gerne sige, at det sidste forslag, der er kommet på bordet fra England om at stoppe dumpningerne i løbet af en 5-års-periode, er klart uacceptabelt. Ministeren har vores fulde opbakning til at lægge et endog overordentlig stort pres på England for et langt tidligere op-hør.

Ministeren nævnte i sin tale, at den tredje Nordsøkonference hovedsagelig bør koncentreres om at gøre status for herigennem at være med til at fremme, at de ambitiøse mål fra den anden konference også kan nås senest i 1995 som planlagt. I Socialdemokratiet er vi meget enige i denne vurdering, men vi mener også, at den naturlige konsekvens af denne holdning er, at ministeren for alvor benytter konferencen til at påpege de områder, hvor et eller flere af deltagerlandene har været aldeles passive i deres opfølgingsarbejde. Ministeren gav jo selv en række eksempler på lande, der meget langtfra har levet op til deres egne løfter fra 1987.

Jeg skal ikke gå yderligere i enkeltheder, idet vi er enige i langt det meste af, hvad ministeren har sagt her i dag, som det jo også fremgår af den dagsorden, som hr. Gade just har foreslået. Men jeg vil godt til sidst gøre nogle bemærkninger til nogle enkelte punkter.

Vi finder, at den danske regering skal arbejde kraftigt for, at den helt overordnede målsætning og rettesnor for arbejdet på Nordsøkonferencen skal være, at indsatsen baseres på ren teknologi og affaldsreduktion frem for efterfølgende oprydning og rensningsteknologi.

Det andet punkt vedrører ministerens bemærkninger om reduktion af næringsalte, hvor jeg i hvert fald mellem ordene hørte ministeren erkende, at Danmark ikke kan leve op til sine egne målsætninger. Og dette præsenterer jo unægtelig et overordentlig alvorligt problem, ikke bare for Nordsøen, men også for de indre danske farvande, et problem, som kan give an-